

AJUDANT A VIURE

«Vine i segueix-me»

Així d'interpel·ladora és la crida de Jesús. Respecta sempre la decisió de cadascú i no condicionarà mai la resposta, però no fa un simple suggeriment a l'estil d'una oferta publicitària, sinó una invitació en tota regla que demana canviar la manera de viure.

Tots els batejats hem rebut aquesta crida al seu seguiment i a alguns ens crida no tan sols a ser cristians, de manera genèrica, sinó a ser-ho d'una manera ben concreta en una vocació particular. Tots hauríem de sentir-nos més responsables davant aquesta tasca d'ajudar els joves a descobrir la seva vocació particular. Més encara, ateses les circumstàncies actuals, ho considero una prioritat en la vida de les nostres parròquies, comunitats, centres educatius i famílies cristianes.

Hi ha qui diu que els joves d'ara no volen aprofundir en segons quines coses i que no es deixen interpel·lar per por al compromís, preferint «nedar i guardar la roba». És possible, però jo penso que si trobessin més signes de qualitat evangèlica i radicalitat de vida en els cristians que coneixen, en nosaltres mateixos, en els clergues i laics que tenen a prop, podrien arribar a fer-se preguntes a fons sobre la pròpia vocació (PDV 40). Si més no, els cridaria l'atenció i voldrien comprendre què hi ha dins d'aquell home i/o d'aquella dona que els fa sempre disponibles als altres i capaços de viure compartint els seus béns amb tanta generositat, o multiplicant-se incondicionalment i jugant-s'ho tot en favor dels més fràgils, o estimant a fons perdut i perdonant sempre a l'estil de Jesús, o no perdent mai l'alegria de viure, etc. Què o qui el fa ésser i viure així? Tal vegada podrien arribar a experimentar l'atractiu d'aquesta opció de vida que anomenem «d'especial consagració» i sentir-se contagiats fins a identificar-s'hi i prendre decisions.

Hi ha qui diu que els joves d'ara no volen aprofundir en segons quines coses i que no es deixen interpel·lar per por al compromís, preferint «nedar i guardar la roba». És possible, però jo penso que si trobessin més signes de qualitat evangèlica i radicalitat de vida en els cristians que coneixen, en nosaltres mateixos, en els clergues i laics que tenen a prop, podrien arribar a fer-se preguntes a fons sobre la pròpia vocació (PDV 40). Si més no, els cridaria l'atenció i voldrien comprendre què hi ha dins d'aquell home i/o d'aquella dona que els fa sempre disponibles als altres i capaços de viure compartint els seus béns amb tanta generositat, o multiplicant-se incondicionalment i jugant-s'ho tot en favor dels més fràgils, o estimant a fons perdut i perdonant sempre a l'estil de Jesús, o no perdent mai l'alegria de viure, etc. Què o qui el fa ésser i viure així? Tal vegada podrien arribar a experimentar l'atractiu d'aquesta opció de vida que anomenem «d'especial consagració» i sentir-se contagiats fins a identificar-s'hi i prendre decisions.

Escriu tot això tenint en compte la celebració en aquestes dates del Dia del Seminari i volent compartir concretament la preocupació per les vocacions presbiterals. Com suscitar vocacions al ministeri sacerdotal? Què s'està fent per aquesta finalitat a la nostra Església diocesana, més enllà de les iniciatives de la Delegació de Vocacions? A qui estem fent la proposta directa i oferint la possibilitat d'iniciar un camí? Quins aspectes de la vida cristiana estem descuidant o cultivant insuficientment en l'acompanyament dels joves? Quin temps dediquem a conversar amb ells aclarint dubtes o donant-los motivacions que «enganxen» i els alliberin d'altres dependències ambientals que ells mateixos diuen que no els omplen? Com educar de manera evangèlica, respectuosa amb les persones, i positiva, afavorint un possible diàleg entre el Senyor que crida i aquell que pot sentir-se cridat?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Dia del Seminari

Aquests dies tornarem a sentir a parlar del Dia del Seminari. Serà sobretot la setmana de sant Josep ja que ell és el patró de la major part dels Seminaris d'Espanya. Però què vol dir això? És que no han passat de moda els Seminaris i potser fins i tot els capellans? És que encara vivim com fa cinquanta anys? No han canviat molt les coses des de llavors? Ara ja hauríem de parlar d'altres temes. No és això, potser, el que pensaran moltes persones? Segurament serà així.

Jaume Pedrós

Però evidentment, amb tots els condicionants que vulgueu, els sacerdots continuen essent imprescindibles en la nostra societat d'avui. És que no necessitem persones que es lliurin de per vida al servei de l'Evangelí? És que no hem de predicar als nostres dies el missatge de Jesús? És que no hi ha persones que necessiten d'una llum, d'alguna persona propera que, sobretot en els moments difícils, estigui al seu costat i faci una mica de clar enmig de la seva fosca? És que no necessitem sempre el testimoni de persones senzilles, humils, amb els seus defectes, sens dubte però també amb un lliurament generós i il·lusionat a la causa de l'evangelí? I aquests són els sacerdots d'abans i d'ara. Evidentment els temps actuals demanen una actualització de la forma de viure el sacerdoci però no el fan, en absolut, inútil.

Sempre necessitem que algú, fent present Crist entre nosaltres, ens perdoni els pecats, ens confirmi en la fe, ens animi en els moments difícils, estigui al costat dels més pobres i necessitats, algú que ens recordi que al nostre món són possibles i reals altres va-

lors que no siguin els diners, el tenir més que els altres, l'orgull, el voler els primers llocs, el sexe, els béns de la terra. Algú que ens recordi que val la pena deixar-ho tot per seguir més de prop Crist en el servei als germans i a l'Església. I fer-ho amb una immensa alegria, perquè hem trobat el gran tresor que és Crist per qui val la pena entregar tota la vida. I persones que visquin d'aquesta manera i que al mateix temps convidin els joves i els adults a seguir aquest mateix estil.

I si això és així, llavors necessitem sacerdots. I ens ho recorda el Dia del Seminari. I tots hi hem d'aportar el nostre gra de sorra perquè siguin cada cop més transparents en la seva vida, en el seu tarannà, en la seva acollida als germans, en el seu lliurament generós al servei dels germans. Fem entre tots tot el que sigui possible (sobretot amb la pregària) perquè tinguem sempre molts i millors sacerdots. En la certesa que fan un gran servei a la nostra societat.

Jaume Pedrós

Rector del Seminari diocesà de Lleida

Edifici del Seminari diocesà

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

El altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meva guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor». Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més».

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Así dice el Señor, que abrió camino en el mar y senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, tropa con sus valientes; caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo. Me glorificarán las bestias del campo, chacales y avestruces, porque ofreceré agua en el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed de mi pueblo, de mi escogido, el pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.»

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha sido grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sió, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Crist perdona la dona adúltera. Pintura de Lucas Cranach (s. xv). Museu de Capo di Monte (Nàpols)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos: Todo lo estimo pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía, la de la Ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe.

Para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, para llegar un día a la resurrección de entre los muertos. No es que ya haya conseguido el premio, o que ya esté en la meta: yo sigo corriendo a ver si lo obtengo, pues Cristo Jesús lo obtuvo para mí.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, para ganar el premio, al que Dios desde arriba llama en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudia a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?» Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra.» E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer, en medio, que seguía allí delante. Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?» Ella contestó: «Ninguno, Señor.» Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.»

COMENTARI

Tampoc jo et condemno

En aquest últim diumenge de Quaresma llegim l'episodi de la dona adúltera. És una pàgina evangèlica molt bonica que no pertany a l'evangeli de Joan, sinó a una antiga tradició que va ser incorporada a aquest evangeli en el segle III. En alguns manuscrits la trobem dins l'evangeli de Lluc amb el qual comparteix moltes característiques. Malgrat això, la seva canonicitat, el seu caràcter inspirat i el seu valor històric resten fora de dubte.

De part dels seus acusadors la dona pateix un procés de degradació que va en augment. La porten al temple a la força, la col·loquen enmig de la gent i no la deixen parlar. Els escribes i fariseus im-

diatament es dirigeixen a Jesús, acusant-la d'adulteri i dictant ja la sentència. Certament la Llei condemnava a mort les adúlteres, però ells ja l'havien condemnada en el seu cor. La dona és una víctima excel·lent per posar Jesús a prova i poder-lo acusar, que de fet és el que volien els màxims representants de la Llei.

Ara bé, en el moment oportú Jesús i amb una bona dosi d'ironia pronuncia una frase lapidària que desmunta el cor endurit dels acusadors: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Avergonyits, tots es retiren amb el cap baix. La dona, en canvi, recupera la seva dignitat i rep el perdó de Jesús.

Potser a nosaltres ens passa quelcom de semblant. Orgullosos de nosaltres mateixos, dels nostres béns, de les nostres seguretats, de la nostra autoritat, ens costa poc de jutjar i condemnar l'altre, si més no, mitjançant el prejudici o l'etiqueta fàcil, la crítica destructiva o la ironia maliciosa. Ens costa poc apuntar el dit contra el germà, en lloc d'apuntar-lo cap al nostre cor. Ens costa poc d'aferrar-nos a la llei en busca de protecció i justificació, en lloc d'obrir-nos a la misericòrdia i el perdó, com féu Jesús amb la dona adúltera.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Sl 22 / Jn 8,12-20 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 ■ **dimercres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3,52.53.54.55.56 / Jn 8,31-42 □ **dijous**: Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 ■ **divendres**: Jr 20,10,13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.): *Processó*: Lc 19,28-40. *Missa*: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La mateixa fe és gràcia: *la gràcia de la fe*

La Carta als Romans ofereix una notícia bàsica sobre la justificació per la fe segons sant Pau: «Ara, al marge de les obres de la Llei, s'ha manifestat la justícia salvadora de Déu, de la qual donen testimoni el llibre de la Llei i dels Profetes. Per la fe en Jesucrist, Déu dóna la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció, ja que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu» (Rm 3,21-23).

Déu té un disseny de salvació per a tots els homes, per al poble jueu i per als pagans: ens vol donar la vida eterna de la qual és un primer acte el pas del pecat a la gràcia de la justificació que ens fa amics i fills de Déu. Aquest pas es fa per la iniciativa de Déu, que desvetlla la fe en els cors per tal que puguem rebre la *justícia de Crist* que ens fa justos a nosaltres.

Vol dir que la iniciativa de la salvació ve de Déu i que aquesta iniciativa es concreta en la gràcia de la fe, tant per als jueus com per als pagans (disseny de la salvació

de Déu en la història). La mateixa fe és obra de Déu en l'home.

La justificació es realitza per la fe: «al marge de les obres de la Llei» (Rm 3,21) no pas pels mèrits propis, sinó per iniciativa de Déu que salva els pecadors. Així, Déu «per la fe en Jesucrist dóna la seva justícia a tots els qui creuen» (Rm 3,22).

La resta del capítol tercer de Romans reb la clau: si és Déu qui ens «fa justos purament per gràcia» (v. 24); si Crist «que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús» (v. 26), vol dir que la mateixa fe brota en el cristià com l'arribada gratuïta i inesperada de la gràcia de Déu: la mateixa fe és gràcia, de tal manera que podem parlar amb precisió de *la gràcia de la fe*.

La justificació —un tema ecumènic fonamental sobre el qual s'han fet uns apropaments decisius entre catòlics i protestants— consisteix, per tant, en el perdó dels pecats i en la recepció de la gràcia de Déu, tot per la gràcia de la fe.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

ANTONIO GARCÍA RUBIO

De mossèn a monjo

Va néixer a Guadalix de la Sierra (Madrid) quan es va començar a rodar en aquell mateix poble la mítica pel·lícula de Berlanga *Bienvenido Mr. Marshall*.

El 19 de març de 1975 va ser ordenat sacerdot pel cardenal Tarancón i el mateix dia, 35 anys després, divendres passat, 19 de març, Antonio García Rubio ha iniciat el noviciat al madrileny Monestir de Santa Maria d'El Paular, un cop acabat un breu postulantat de dos mesos. A banda de la seva activitat com a prevere diocesà, Mn. Antonio García és escriptor; alguns dels seus llibres —de cartes, diàlegs compartits, diaris...— els ha fet amb el franciscà Francisco Castro Miramontes, rector del convent de San Francisco de Santiago de Compostel·la. Els dos darrers, que s'acaben de publicar, són *Gente por Jesús* (PPC) i *Historias que curan el alma* (San Pablo).

Per què fa el pas de prevere diocesà a la vida monàstica?

L'any 1987 vaig fer una primera experiència al Monestir d'El Paular, que es va truncar amb la mort sobtada del meu pare, als cinc dies d'haver-hi entrat. Això em va obligar a tornar a la vida diocesana per cuidar de la meua mare, però l'atracció per la vida monàstica ha romàs viva durant tots aquests anys en els quals he viscut una plenitud de vida parroquial i pastoral a Colmenar Viejo i en els barris de Tetuán, Vallecas i a la Cañada Real, a Madrid. Actualment em sento empès a una vida monàstica i em sento madur per a ella.

Deixa enrere 35 anys de prevere per entrar al noviciat d'El Paular; dues experiències diferents.

Per una banda, he viscut l'experiència de la Cañada Real, on l'Església es juga la seva veracitat pel seu servei als més pobres i, ara, em dirigeixo a la vida monàstica on s'expressa l'autenticitat de la fe de l'Església.

Per què decideix entrar a la vida monàstica?

Vaig entrar a la vida monàstica per una poderosa atracció del Misteri de Déu i, a més, —sense oblidar la meua llarga tasca pastoral— perquè considero que enmig d'un món de creixent increença és bo, necessari, que algunes persones ressaltin la vida de Déu enmig del món. I això és possible fer-ho a través de la vocació monàstica.

Òscar Bardají i Martín

¿Quién me ha empujado?

Se cuenta que en un puerto mediterráneo un niño resbaló y cayó al mar. Un hombre se lanzó al agua y salvó al niño. Una vez en tierra, todos los allí presentes aplaudieron y felicitaron efusivamente al héroe por su acto y su gran humanidad. Pero, el héroe estaba preocupado por otra cuestión. Miraba a su alrededor y se preguntaba:

«¿Quién me ha empujado, me ha echado al mar? ¿Quién sabía que yo fui campeón de natación?»

A veces nos preguntamos:

—«¿Quién me empujó, me motivó, me animó, me ayudó para que me lanzara a tal o cual vocación, trabajo o profesión, para que ayudara y sacara de un apuro grave a personas que vivían una situación difícil, de postración, de tristeza?»

¿Tal vez fue el testimonio de un sacerdote apóstol, de nuestros padres, de una persona espiritual, de un educador... despertando aquella voz que resonaba con insistencia, en nuestro interior y que *nos empujaba*?

—«Lanzar», «impulsar», «dar coraje», «ganar», «ánimo», «decisión», «brío», «esperanza», «fuerzas»... todo para seguir la propia vocación, la *llamada* para hacer el bien, realizarse, gastarse dándose a los otros con el fin de dar e infundir el don de Dios, el Evangelio de Jesús.

San Pedro en su segunda carta (1,10) dice: «Esforzaos en asegurar cada día más y más vuestra vocación y elección por medio de vuestras buenas obras.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

21. ✚ Diumenge V de Quaresma. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. Dilluns. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. Dimarts. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrojevo (†1606), bisbe de Lima.

24. Dimecres. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.;

santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. Dijous. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. Divendres. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. Dissabte. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

PADRES E HIJOS

Hogares monoparentales

Immediatamente después de toda separación surgen dos hogares. Un hogar monoparental, constituido por el progenitor custodio y los hijos a su cargo, y un hogar unipersonal,

configurado en solitario por el progenitor que se ha ido de casa (y ha tenido la suerte de contar con un sitio donde cobijarse).

Vaya por delante que tengo el más profundo respeto y admiración por las familias que están a cargo de un solo progenitor. Soy consciente de las dificultades que debe afrontar una única persona para ejercer, a la vez, como padre y como madre, aunando la sensibilidad femenina y la dulzura maternal con la sensibilidad masculina y la autoridad paternal. Así las cosas, si a pesar de todas las trabas con las que se puede encontrar este progenitor solitario para educar y alimentar a la prole, es capaz de sacar a la familia adelante, amigo mío es para quitarse el sombrero. Merece nuestro reconocimiento y desejarle el mayor apoyo social.

En todo núcleo monoparental el adulto responsable siempre se plantea el dilema entre dedicar un mayor tiempo al trabajo, lo cual puede significar relegar a segundo término el cuidado de los niños, o intensificar este a costa de obtener menores ingresos. Y esta duda de gran calado puede provocar intensos cuadros de ansiedad y estrés, generados por un *sentimiento de autoculpabilidad*. La feminización de la pobreza sigue siendo, por desgracia, la tónica dominante en muchos de estos casos (aunque no se escapan los varones de este colectivo de penuria económica).

Como afirma un estudio de Lluís Flaquer, catedrático de la Universidad Autónoma de Barcelona, y sus colaboradores, «el hecho de que en las familias monoparentales el sustentador y el cuidador sea una misma persona crea una disyuntiva entre ingresos y atenciones a los niños cuyo intento de solución constituye una verdadera cuadratura del círculo».

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

El seminarista Jaume Melcior Servat, de Lleida, té 31 anys i és tècnic agropecuari.

Com expliques la vocació al presbiterat?

En tot cas, amb l'alegria de poder compartir la fe i ser portador de l'evangeli.

Em vaig plantejar: sentia parlar la gent que volia més preveres, que es planyia de moltes coses, i jo em vaig dir: per què jo no? Veia que fàcilment es pensa que les coses les han de fer els altres... i jo què faig?

Quan decideixes iniciar el camí cap al presbiterat?

Als 25 anys. Vaig anar a veure l'aleshores bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta. Em coneixia. Li vaig preguntar si el meu plantejament era correcte, adequat. Em va dir que m'acollia de tot cor i que feia temps que es-

perava que em posés al servei de l'Església.

Com va ser el temps de seminari?

Un temps de madurar en la llibertat. Entenc la llibertat en el seguiment de Crist a través de la vocació al sacerdoti.

Els estudis ben interessants. Crec que és important conèixer com l'Església interpreta les coses. Cal, després, optar personalment per aquells corrents de pensament teològic que semblen més evangèlics i més aients per la pastoral d'avui.

Quan l'ordinació, l'entrada en el presbiterat?

Personalment estic ja disposat i em fa il·lusió de rebre l'ordinació sacerdotal. Però el moment serà quan l'Església, per la veu del bisbe diocesà, cregui que és el moment oportú.

Què farem aquesta Quaresma?

A la Catedral nova:

- Inauguració de l'exposició bíblica «Bíblia cultura». Xerrada del president de la Societat Bíblica espanyola, José Luis Andavert: «La Bíblia en la vida i missió de l'Església». El dilluns 22 de març, de 2/4 de 8 a 2/4 de 9 del vespre.
- «Acollir i oferir misericòrdia», conferència del bisbe diocesà Joan Piris. El dimarts 23 de març, de 2/4 de 8 a 2/4 de 9 del vespre.
- «Jesús, rostre de la misericòrdia divina», conferència del bisbe diocesà Joan Piris. El dimecres 24 de març, de 2/4 de 8 a 2/4 de 9 del vespre.
- Concert de música sacra. «Cantata de l'Anunciació», J.S. Bach. «Misericordias Domini», W.A. Mozart, amb el Petit cor Catedral de Lleida, solistes, conjunt instrumental OJC, orgue, TOAR. Director: J. Mesalles, Mestre de capella catedral de Lleida. Dijous 25 de març, a les 20.30 h. Entrada lliure.

Moviment dels Professionals

El diumenge 7 de febrer, una trentena de membres del Moviment de Professionals Cristians de Lleida es van trobar tot el matí a La Mariana. Com cada any, dedicaven aquestes hores a la formació. La reflexió es va centrar en la figura del Jesús dels evangelis com a transmissor de discerniment. Quan es revisa la pròpia vida, els evangelis ens presenten a Jesús com la llum que li dona discerniment i color. Tota la vida esdevé resposta a l'Amor de Déu. L'Eucaristia és el lloc de l'Església on celebrem l'Amor diví que sosté i anima les nostres existències.

Joves davant els místics

Els dies 4 i 25 de febrer el Pare Jesús, del Santuari de Santa Teresina, ens ha exposat (al col·legi episcopal) l'espiritualitat del Carme a fi de copsar la riquesa mística dels carmelites. Ens ha explicat els personatges més rellevants d'aquest orde d'Església: Teresa de Jesús, Joan de la Creu, Pare Palau, Teresa Benedecta de la Creu. També ens ha comentat que aquests místics són amics de tot cor del Déu viu enmig del món divers i plural.

Són uns enamorats de Déu i compromesos en la vida de cada dia, en comunitats de pregària i fraternitat, i han assolit una de les metes més preuades de l'ésser humà: compartir la pròpia riquesa interior, feta de comunió i pau. Hem escoltat la pregària de St. Joan de la Creu: «A la tarde te examinarán en el amor». O de Teresa de Jesús: «Nada te turbe, nada te espante todo se pasa, Dios no se muda, la paciencia todo lo alcanza, quien a Dios tiene nada le falta, Sólo Dios Basta».

M.M.M.

Agenda

- Dimarts 23 de març.**—A les 19 h, a la Mariana, curs de formació organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes: *La moral de la persona*, dirigit per Mn. Jordi Pardell.
- Dissabte 27 de març.**—A les 6 de la tarda a l'ermita de Granyana, missa cantada en gregorià.
- Dissabte 27 de març.**—A les 17 h a la Catedral, Lectio divina.
- Dissabte 27 al dimarts 30 de març.**—Al Claver, Exercicis espirituals per a joves.
- Del 22 al 26 de març.**—Exercicis espirituals per adults. A La Mariana. Dirigits pel P. Jaume Sidera C.M.F. Organització i inscripció: Grups d'oració i d'amistat. Tels. 973 261 090 i 652 180 687.
- Del 9 al 20 de maig.**—Viatge a Terra Santa. Organització, informació i inscripcions: Santuari de Santa Teresina de Lleida. Carmelites Descalços (telèfon 973 268 038). Preu per persona en habitació doble: 1.600 €.

EL SETRILL

Preveres per al demà

Aquest diumenge és el Dia del Seminari, la institució eclesial que té la tasca de formar els futurs preveres d'una diòcesi. Tothom és conscient de la manca de ministres ordenats al servei de la comunitat de creients. És un problema fort que ens ha d'interrogar a tots. I, lògicament, hem d'atrevir-nos a compartir reflexions que tenen a veure amb el ministeri presbiteral i el rol del prevere en l'Església d'avui i de demà.

Fa ja bastants anys, i malgrat les temptatives de retornar al passat, que assistim al final d'un *personatge sagrat*. I això, benauradament, s'ha manifestat visiblement de mane-

ra pacífica: l'abandó de la sotana, primer, el collet romà o clergyman i tota distinció exterior, després. Ha estat un «despullament» fort. L'hàbit senyala sempre quelcom a la població: veure una sotana o un clergyman era pensar que l'home de Déu passava per allí. Convicció o ostentació?

Darrera l'hàbit, però, hi ha alguna cosa més. Sant Pau (*Efesis 4,17-24*) ens diu: «Revestiu-vos de l'home nou...», cosa que tots vam fer el dia del baptisme. Això és ben veritat, i no es pot pas parlar de cap altra consagració que la del baptisme. El prevere, com el diaca i el bisbe, no rep doncs cap consagra-

ció que el pogués fer un super-cristià. Es parla senzillament d'ordenació, que és significativament molt diferent.

S'ha concentrat massa l'essència del ministeri presbiteral en el «sagrat», que ha fet dels preveres homes separats, amb privilegis, una mica propietaris i per damunt dels altres batejats. L'evangeli ens presenta Jesús realitzant un canvi fonamental en la religió jueva: la conversió del sagrat en santedat. «Sigueu sants com ho és el vostre Pare del cel».

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida